

ILLA DESERTA

Illa sola amb el vent!
Vent més profund que l'aigua:
semblen dormir-hi móns
errabunds que ens reclamen.
Mentre els ulls no cloem,
només terra inhumana
ens acull; dintre els ulls,
l'illa deserta és pàtria.
Nàufrags de cap vaixell,
haurem de fer-hi estada,
nus, amb el sol delit
de l'ànima salvant-se.
Pobres de cap tresor,
enfondirem les balmes
del bes, i els mots daurats
del qui admira i parla.
Vivents de cap futur,
recorrerem les platges
pures i els fers morrots,
cercant una esperança.
Però serem del vent,
servint, sense adonar-nos-en,
el seu aeri pas
i el crit que a penes danya:
vesprals amb ell, enduts
damunt l'estesa amarga;
marins amb ell, tornats
al penyalar implacable,
sol, on l'amor no riu,
només creix i s'exalta
i construeix ciutats
amb somnis arrencats
al fons perdut dels aires.

Riba, Carles. "Illa deserta"